

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Η. J. ΜΑΓΟΓ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

'Ηταν καταμεσήμερο όταν ο Φερμόν άπεφάσισε να ξαναγορίση στην πόλι, άκολουθώντας τον μικρό δρομάκο. 'Εκείνη την ώρα με τον υπερβολικό καύσωνα που έπικρατούσε οι δρόμοι ήταν σχεδόν τελεσείς έξημοι.

Αυτό του έδωσε θάρρος και τον έκανε να προχωρήσει... 'Εβάδιζε άργά - άργά, με βήμα κλονισμένο, σαν νάταν μεθυμένος. Είχε τόσο άσχημη, τόσο άπαίσια όψη με τὰ γένησα του που είχε όχτω μέρες να ν' έξυριση, με τὰ άχένιστα μαλλιά του, τα γεράτα σκόνη και ξυρά φίλλα δένδρων, και με τὰ καταξυχομένα ρούχα του, όσως ένα παιδάκι που έργονε από κάποια πόρτα, μόλις τον αντίκρουσε ξαναπήκε μέσα τρομαγμένο.

'Αδιάρφος γιά όλ' αυτά ο Φερμόν εξακολουστούσε να προχωρή, σκυθρωπός και κουρασμένος, άνάμεσα στά σπίτια με τὰ όλάνοιχτα παράθυρα και τις καταβεβμένες γιά τή ζέστη κουρτίνες. Πίσω άπό τις κουρτίνες κρότοι προηούνιν και τυχαιόματα ποτηριών έκχαναν τον πεναλιό διαβάτι να αισθάνεται μεγαλειότερη τήν πεινα του. 'Η εύδοία τών φαγητών του έφρασε άπελπισία. Προσάθησα να βολήση ταχύτερα γιά νά ξεφυγή άπ' τ'ο μαρτύριο αυτό, μά, ή δύναμεις του τόν έγκατέλειπαν. Σε κάθε βήμα που έκανε, έννοιωθε τὸ πόδια του έτοιμα να λυγίσουν. Κάθε λίγο ήταν άναγκασμένος ν' άκουμπάη στον τοίχο ή να κάθεται στο πεζοδρόμιο γιά νά ξεκουρασθῆ. Τις στιγμές αυτές τὰ μάτια του είχαν μά έκφραση θούλη, μά έκφραση άποκηνησώσεως, τήν έκφραση του ζάου που τὸ καταδιώκουν... μά έκφραση που σου γενούσε τρόμο και ότικο μαζύ. Και όταν ξεκινούσε πάλι πὸ σκρυφός και με βήμα πὸ κλονισμένο, σου έδινε τήν έντύπωση ενός άξιοθρηνητου πλάσματος, που τὸ έπαρωχνε πρὸς τὰ έμπρός ή άμείλικτη μοίρα του...

Ξαφνικά μέσ' στην βαριά, τήν πνιγηρή άτμόσφαιρα άκούσθηκαν χτυπήματα καρπιάνας.

— Κηδεία, ψιθύρισε σαν νά μονολογούσε ο Φερμόν. Θά χτυπούν γιά Κείνον. Θά εινε ή κηδεία του.

'Η σκέψις αυτή του πάγωσε τὸ αίμα στις φλέβες του και του λόγισε πὸ πολύ τὰ γόντα. Αισθάνόταν τήν άνάγκη να πασθῆ από κάπου, να στηριχθῆ γιά νά μήν πέση. 'Ακούηπιος στην βιτρίνα ενός μαγαζιού που βρέθηκε μπροστά του. Στὸ κρυστάλλο της ειχε νά καθρεφτίζεται ή μορφή του. Κύνταξε καλά-καλά τὸ όμοίωμα του έαυτού του και έσκυψε τὸ κεφάλι του.

— Όστε εγὼ είμαι αυτός; ψιθύρισε στενάχοντας. Θεέ-μου, πὸς κατήνησα Ι...

'Ηταν όχτω μέρες τώρα που είχε κάνει ένα έγκλημα. Είχε γίνει δολοφόνος χωρίς νά τὸ θέλη, χωρίς νά τὸ σκεφθῆ.

Ναι, χωρίς νά τὸ σκεφθῆ. Αυτό μπορούσε νά τὸ όρμισθῆ με τὸ χέρι στην καρδιά. Δέν ήθελε νά σκοτώθῆ. 'Η Μοίρα, ή σκληρή και άμείλικτη Μοίρα, τον παρέδωσε στὸ έγκλημα. Δέν ήταν αυτός άθωπος που έγκλημάτος. 'Ηταν ένας άγαθος και φιλήσυχος καταστηματάρχης, τακτικός στην δουλειά του, χωρίς πυτέ του να περάβῃ κανέναν. Διήθυσε τὸ βιβλιοχαρτοπωλείο του εκεί στην πλατεία του δημαρχείου και ή δουλειά του πήγαιναν πολύ καλά. 'Εκτός από τους μαθητῆς ή πελατεία του άπετελειτο από κυρίες και δεσποινίδες που άγόραζαν ή έννοικιάζαν βιβλία άπ' τὸ τμήμα τῆς Δανειστικῆς; Βιβλιοθήκης του. Και αυτό άκριβώς έγινε αίτια τῆς καταστροφῆς του. Γιατί άνάμεσα στην πελατεία του ήταν κάποια νέα, μά φώρα και ταχαίνα ξανθούλα, μά φιλόρεσχη που τῆς άφρασε νάχη θαναμαστές πολλούς και νά τους κοροϊδαύη δίλους!

'Ο Φερμόν, ο ήσυχος και θετικός Φερμόν, έρωτεύτηκε τρελλά τήν ξανθῆ πελάτισσά του. Κάθε φορά που έμπαινε στὸ μαγαζι του, ο Φερμόν έννοιωθε νά τον κυριεύη μά γλυκειά άνέκραση συγκινησι. Συγχρόνως όμως; τον έπαινα μά τρομερή όρνη, γιατί έβλεπε νά παρακολουθοῦν τήν νέα και νά τήν κορτετάρουν ένα σωρό νεμροί κομψοένομοι. 'Όταν αυτή έμπαινε στὸ μαγαζι του, έκείνοι σκοπόντουσαν έξω άπ' τῆς βιτρίνας περμιένοντας ύπομονητικά νά ξεναβθῆ. Μερικοί μάλιστα είχαν τήν τόλμη νά μπεινουν και μέσα στὸ βιβλιοπωλείο και ν' άγοράζουν διάφορα μικροπραγμάματα, μόνο και μόνο γιά νά βρισκονται κοντά της. Βέβαια, αυτό ήταν καλό γιά τὸ κατάστημα και θά ευχαριστούσε τον Φερμόν αν δέν ήταν έρωτευμένος. 'Αλλά ήταν έρωτευμένος και ή άναιδεία τους του έδινε στά νετρα, τον καταφορούκιζε. Τούδχόταν να τους άράξῃ άπ' τὸν γιακά και νά τους πετάξῃ έξω άπ' τὸ κατάστημά του, προ πάντων δὸ έκείνον τον Τιερνύ, τον ψιθύρισε ο Φερμόν, που έπειδῆ ήθερε τὸ αίσθημα του Φερμόν έννοιωσε νά τον συντριβῆ με τὸν πλοτό του. 'Ηταν πάντοτε κομψοέντομος με ρούχα, καπέλλα, γαβαβάτες, όλα φορεμένα άπ' τὸ Παρίσι. Και σαν νά μήν έφρανε αυτό, μόλις ή ξανθούλα έμπαινε στὸ βιβλιοπωλείο, νάσου από πίσω της κι' αυτός. Και γιά νά δείξῃ τὰ πλούτη του άγόρασε σπορούς βιβλία, χωρίς ούτε τους τίτλους των νά προσέχη—μήπως τὸ διάβασι ποτέ;—πληρωόνοντας όλο με κολλαρίσις χιλιοφραγκα.

Αυτό έκανε έξω φρενών τον έρωτευμένο βιβλιοπώλη, και είχε όρμισθῆ νά έκδικηθῆ και νά τιμωρηθῆ τὸ θρασύ αντίζηλο του. 'Η ευκαιρία δέν άρρησε να παρουσιασθῆ.

'Ενα βράδυ, ενώ έκλεινε τὸ κατάστημά του, πήγε ή ξανθούλα ν' άφήση κάποιο μυθιστόρημα και νά πάρη ένα άλλο. 'Όπως πάντα έφρασε έσπίσω της κι' ο Τιερνύ. 'Ο Φερμόν έκανε πὸς δέν τον ειχε κι' έσπαινε να περμινηθῆ τή νέα. 'Ο Τιερνύ ζήτησε μερικά βιβλία κι' ο Φερμόν άποκρίθηκε πὸς δέν άδειάζει, γιατί τὸ κατάστημα θάκλεινε σε λίγο. Δέν χρειαζόταν περισσότερα γιά ν' άνάγη ή φωτιά. 'Ο Τιερνύ θύμωσε και ειπε μά φώρα βαριά, ο Φερμόν άπήνησε με μά άλλα βαρύτερη κι' οι δύο άνδρες ήρθαν στα χέρια, ενώ ή ξανθούλα έφραγε τρέχοντας άπ' τὸ φόβο της.

Οι δύο άντρες χτυπόντουσαν με πείσμα. 'Η πάλη τους κράτησε πολλήν ώρα, ώπου τέλος, ο Φερμόν άρπαξε ένα αδερμένο πρεζ-καπιε και χτύπησε μ' αυτό δυνατά στὸ κεφάλι του άντίπαλῳ του, ο όποιος; σομαρίσθηκε κάτω άναίσθητος.

Κρύος ιδρώς έλουσε τον άτυχή βιβλιοπώλη μόλις αντίκρουσε τον άντίζηλο του άναίσθητον κατά γῆς. 'Αστραπιαίως μά τρομακτικῆ όπτασία πέρασε άπ' τὰ μάτια του. Είπε τον έαυτὸ του στὸ κακοηγοιδικείο, στὸ έδάλιο του κατηγορομένου, μ' έπειτα στὴν φυλακή, στην...λαμητόρη! Δέν σκεφθηκε τότε παρά μόνο πὸς νά φύγη. Κι' άρχισε να τρέχη σαν τρελλός! 'Ακολουθώντας τους πὸ στενούς δρόμους βγήκε έξω από τήν πόλι και χάθηκε στα χωράφια.

'Όχτὸ μέρες τώρα γυρίζει, σαν ζώο, κρυμμένος στα πυκνότερα μέρη τών γεωτονικών δασών, τρεφομένος με άγρια χόρτα που τάρωψε όμά. ώς που πειά άποκαμμένο, έξαντλημένος, καταπεινασμένος άπεφάσισε νά γυρίση πίσω στην πόλι, νά παρουσιασθῆ, νά παραδοθῆ, έτοιμος νά ύποστῆ και τήν φυλακή και τήν λαμητόρη άκόμη, άρκει νά τὸν έδιναν νά φάῃ, νά τὸν σερβίρουν ένα γεύμα, ένα άνδρωπιπὸ γεύμα και νά τὸν έδιναν ένα κρεβάτι έστο και στην φυλακή γιά νά κοιμηθῆ...

Κ' ειχε σταθεί τώρα εκεί στην βιτρίνα και κύταξε μέσα στὸ κρυστάλλο της τὸν έρεπικέμο έαυτὸ του, όταν ξαφνικά αισθάνθηκε κάτι που τον έκανε νά τὸν ξεφυγή μά κραυγή τρόμου. Κάποιος τον ειχε πιάσει άπ' τὸ μπράτσο και τον τραβούσε πρὸς τὸ μέρος του σαν νά ήθελε νά τον κυττάγῃ καλύτερα. Και καθώς γύρισε νά ιδῆ αυτὸν τὸν κάποιον ο Φερμόν, έντρομος ειχε πὸς ήταν ο Τιερνύ, ο άντίπαλός του, έκείνος τὸν όποιον ειχε... σκοτώσει! ... Στάθηκε τότε σαν άπολοθιμένο, χωρίς νάχη τήν δύναμη νά φύγη.

'Αλλά ο άλλος άντι νά βάλῃ τις φωνές, ν' άναστατώση τήν γεωνοία και νά ζητήση βοήθεια, οίχθηκε στον λαϊμό του με χαρά φωνάζοντας:

— Σεις! ... Σεις! ... Βέβαια σεις ειδοτε! ... 'Α! Τι σύτυχια! ...

— Και έπειδῆ ο Φερμόν τον κύταξε με γουρακμένα μάτια από καταπληξῆ, ο άλλος έξηκολούθησε:

— 'Αχ, τι τράβηξα έξω αίτιας σας... 'Όχτὸ μέρες τώρα δέν έχω κλεισει μάτι, δέν έχω σταθῆ ούτε στιγμῆ. Σας ζητώ διαρκώς. Φαντασθῆτε... Με ειχαν ύποπτευθῆ ότι...σας δολοφόνησα! ... 'Η κυρία... ή δεσποινίς—ή ξανθούλα όταν ειπε πὸς πασχιάζατε στα χέρια έφρασε και τὰ διηγῆθηκε στους δικούς της... Και όταν τήν άλλη μέρα δέν φανήκατε πουθεν ύποπτευθῆκαν ότι σας ειχα δολοφονησί! 'Από τότε με έχουν υπό αυστηρή έπιτήρησι... Νά, βλέπετε αυτούς τούς δυο έκεί; Είνε άστυφίλακες. Με παρακολουθοῦν παντού... 'Ω! 'Επι τέλους! Τι τση αυτή όχτὸ μέρες τώρα... 'Αγαπήτῃ μου Φερμόν! ... 'Ηταν καρός... Τώρα αν θέλατε έλάτε να πεταχούμε μά στιγμῆ ως στην αυτονομία να σας ιδου.

Βουβός, καταπληκτος, σαν νά όνειρευότανε ο Φερμόν, τον ακολουθῆσε. Δέν αισθάνοταν τήν δύναμη νά βγάλῃ ούτε λέξι άπ' τὸ στόμα του. Τὸν ειχε κυριεύσει κάτι σαν νάχη, ή νάχη έκείνη που πνιάν τον άνθρωπο ειχα από μά σωματικῆ και ψυχική υπερένταση.

Καθὸς προχωρούσαν, ο Τιερνύ κύταξε γελαστός τὸν σύντροφό του και τὸ ειπε με φωνή αναγῆ σαν ντροπισμένος:

— Καί... έξερτε και κάτι άλλο; Τήν μικροούλα... τήν ξανθούλα...σας τήν χαρίζω... Αυτές ή όχτω μέρες με θεράπευσαν έντε- λες άπ' τὸν έρωτα της. Παρατιμούμαι...

— Κι' εγὼ τὸ ίδιο, ψιθύρισε ο Φερμόν... άνοιγοντας έπι τέλους τὸ στόμα του κι' άναστενάζοντας μ' άνακούφισι...

H. J. Magog

ΓΝΩΜΙΚΑ

Δέν γίνεται κανεις πραγματικά εύτυχία παρά μονάχα όταν φροντίζῃ γιά τήν εύτυχία τών άλλων.

(Μπαρβαρδέν-ντε-Ζαιν Πιερ)

